



Fitxa per la Nules-pèdia / Museu de memòria oral

Nom/Cognom	Lola González Montolío
Data de naixement	1945
Títol	Lola González Montolío, poetessa
Categories	Poesia, cultura, etnologia, dona
Data i lloc de l'entrevista	Dijous 25 d'octubre de 2018, casa de l'entrevistada.
Entrevistador	Nelo Vilar, Laura Yustas
Link	https://www.youtube.com/watch?v=1MeYJCo1le4&feature=youtu.be
Extracte	https://www.youtube.com/watch?v=oDnRv3kZqbs&feature=youtu.be

Sinopsi:

Entrevistem a Lola González Montolío (1959). Lola és poetessa, és la persona que més vegades ha estat guanyadora dels Jocs Florals de Nules i té una producció poètica extensa i molt interessant. Aprofitem la seua bona mà amb la pintura i el dibuix i il·lustrem este resum amb alguns dels seus dibuixos. Després d'este resum, a més a més, podeu llegir el seu treball *Algú a qui abraçar*, inspirat per la seua gata Moka (en la fotografia). És un conjunt inèdit i premiat de 5 sonets enllaçats. I, per últim, afegim una nota biogràfica.

Resum / Transcripció:

Lola González Montolío ha viscut tota la vida a Nules, fins a l'any 2000 en què va anar a viure a Castelló. Els seus pares eren castellanoparlants, son pare de Terol i sa mare valenciana, però de la comarca d'Ademús, per això a casa parlava castellà i al carrer valencià. Ens conta que va aprendre les dos llengües al mateix temps i que mai no ha tingut cap problema en eixe sentit. Va guanyar unes oposicions i va ser funcionària de Justícia fins a la seua jubilació en 2012.

En 2003 és quan va començar a tindre més temps per a dedicar-se a escriure, perquè els seus fills ja eren fadrins i ja no necessitaven tanta atenció. Sempre ha escrit, però en aquell moment va començar a participar en certàmens literaris. Se sent afortunada perquè des d'aleshores no ha hagut cap any en què no haja guanyat algun premi.

ARRIBADA A NULES I NEGOCI FAMILIAR



Son pare va vindre a Nules jove, buscant una millor qualitat de vida. Era d'una zona pobra de Terol, amb pocs recursos. Ens explica que ràpidament es va adaptar, que va aprendre valencià i els costums del poble.

Sa mare va vindre abans, amb 7 anyets. El seu avi venia roba, no parlava gens de valencià i per això de malnom li deien "el Xurro". Per extensió, a sa mare també li deien "la Xurra", per eixe motiu (que Lola ens explica entre risses) ella mateixa i les seues germanes han sigut sempre "les Xurres", tot i que parlen valencià perfectament.

Son pare va muntar una bodega, i després, aprofitant el negoci del sogre, van posar una tenda de roba. La idea era veure quin dels dos negocis anava millor i continuar amb ell. Finalment van decidir continuar amb la roba, més que res perquè a sa mare li semblava un negoci més adequat per a els tres filles que tenien. Ens explica que s'ha criat entre roba i que manejava el mig metro de fusta de prendre mesures com si fóra una *majoret*. Era una empresa familiar i col·laboraven totes. En eixe moment les tendes del poble funcionaven molt bé perquè encara no hi havia grans superfícies, sempre tenien molta clientela que els seus pares despatxaven mentre les tres xiquetes anaven plegant les peces de roba en el seu plegador, les posaven en les estanteries, etc [5 min.].

Ens parla sobre com ha canviat l'àmbit de la roba: només podien comprar-se directament (ja fetes) les tovalles i les camises blaves que portaven els homes per a treballar. Per altres peces de roba, com ara els vestits, calia comprar la tela i portar-se-la a la modista perquè les fera.

ESCOLA: GRUP LOPE DE VEGA I APRENTATGE A CASA

Lola pensa que va tindre molta sort a l'escola perquè les seues mestres tenien una gran vocació. A més, el seu treball d'ensenyament es complementava amb el que feia son pare que, segons ens conta, tenia una obsessió amb la cultura. Son pare era una persona culta que havia aprofitat molt les oportunitats d'aprendre que havia tingut. Quan Lola estudiava, ens explica, no li agradava gens, però sí que tenia molta curiositat per tot el que tenia al seu voltant. Sempre ha tingut molt d'interés en llegir, per exemple. Diu que son pare comprava tots els dies el diari *Las provincias* i *Siete fechas* (ara desaparegut). Ella se'ls llegia a diari: començava amb tot allò que l'interessava més: espectacles, teatre, literatura, moda...; però quan s'acabaven eixos temes continuava amb la resta: política interior, política exterior... Diu que l'únic tema que no ha llegit mai perquè no li ha interessat és el futbol. A més a més, a casa tenien una xicoteta biblioteca; son pare considerava que la cultura era l'única cosa que no els podrien furtar mai.

Sa mare, en canvi, tenia l'obsessió d'ensenyar-les tot allò necessari perquè foren mestresses de casa: cosir, cuinar, etc., com era comú en una dona d'eixa generació.

També ens conta que son pare les va inculcar el respecte per les persones que no pensaven igual.

BATXILLERAT A VALÈNCIA

Va estudiar el batxillerat a València. Estava interna en un col·legi de la desapareguda *Sección femenina*. Les xiques del col·legi anaven a l'institut. En aquell moment a València només hi havia dos instituts: el Sant Vicent Ferrer per a les xiques i el Lluís Vives per als xics.

Vivint a València va ser testimoni de la *Gran Riuà* [14 d'octubre de 1957]. Ens conta una anècdota curiosa: un parell de dies abans van tancar els col·legis i les xiquetes se'n van anar a casa, perquè n'hi havia de les tres províncies. Però tres xiques més i ella es van quedar allí perquè tenien l'anomenada *grip asiàtica*, que sembla que era molt contagiosa [10 min.]. Ens conta que al col·legi en el que vivia no va arribar ni una gota d'aigua, però que quan van obrir els centres d'ensenyament va veure els desastres que havia fet l'aigua.

LES DONES I L'EDUCACIÓ

Ens diu que de la seua generació ja hi havia algunes dones que estudiaven (parlem de finals dels anys 50, moment en què ella començava el batxillerat). Concretament el va començar en el 56 i explica que sí que s'estudiava el batxillerat, però no tant una carrera universitària. Les famílies pensaven que amb el batxillerat era suficient per a que una dona exercira la seua funció de mare i esposa.

VIDA LABORAL

Ens explica que no va estudiar carrera perquè no li agradava, i que son pare li va dir que si no estudiava es posara a treballar. Considera que ha compensat la carència de carrera universitària amb altres coses. Després va fer l'accés a la universitat, però finalment no va continuar. La seua idea era fer-ho per promocionar en la seua vida laboral i tindre opció d'accedir a llocs de treball per als que es necessitaven uns estudis específics. Eixa possibilitat incloïa fer unes oposicions que, en cas d'aprovar, podien suposar que l'enviaren a qualsevol lloc d'Espanya. Per a ella anar-se'n de Nules ja no era una opció així que va decidir deixar-ho.

VIDA ARTÍSTICA

Sempre li ha agradat escriure i dibuixar. De xicoteta feia tebeos i pintava molt. Escribia molt, però en castellà perquè havia estudiat en castellà. Quan va escriure el primer llibre en el que es va decidir a participar en el certamen *Ciutat de Vila-real* de poesia ho va fer en valencià i diu que va ser "un part difícilíssim". El va escriure amb el diccionari al costat, més que res per la gramàtica. Sempre havia parlat valencià i tenia tots els cursos de la Junta Qualificadora, però tenia una inseguretad que suplia d'esta manera. En eixe moment estava treballant en la Fiscalia de menors, i estant en els jutjats li van telefonar per anunciar-li que havia guanyat; ella es pensava que es tractava d'un error. A partir d'ahí va continuar presentant-se a concursos, i hi ha que dir que n'ha guanyat moltíssims [15 min.]. Matisa, però, que des de fora es veuen tots els premis que ha guanyat, però no tots als que s'ha presentat i no ha guanyat. En qualsevol cas està molt satisfeta i insisteix en què seria desagradida si no ho estiguera.

POESIA A NULES I

A Nules hi ha molta afició a la poesia, tant per part de poetes reconeguts i reconegudes com d'altres persones que no s'han animat a presentar-se a certàmens o que sí que ho han fet però fins ara no han tingut sort. Lola anima a tot el món a que es presente a certàmens i a que insistisca. També hi ha qui fa rap, per exemple. Parlem d'[Alfons el Blüe](#), també entrevistat a Nulespèdia. Lola considera que a Nules hi ha molta afició en general a la literatura. Ens parla de [Petra Dindiger](#) [també entrevistada], una nulera més tot i ser d'origen alemany. Petra li deia que hi ha més gent interessada en publicar que en llegir i, clar, abans de publicar es necessari llegir molt i hi ha qui ho oblida.

L'autoedició és un gran avantatge a l'hora de publicar perquè si no és per mig d'algun premi cap editorial publica a gent que no siga coneguda. Per a ella, però, és un arma de doble tall perquè tu pagues l'editor i ell publica el que li dones, generant una situació en la que es *cola* molta literatura mediocre o directament roïna. En qualsevol cas, és una opció per publicar els llibres.

EL VALENCIÀ



El començament de la democràcia inclou tota mena de noves invencions relacionades amb la política i tot tipus de qüestions socials. Per suposat, porta també una necessitat *d'inventar* la llengua mateixa, perquè no hi havia un valencià culte amb què treballar.

Lola ens explica que ella coneixia el valencià del carrer i que, arran de la lectura d'un llibre de relats premiats en el que s'inclouia el d'un nebot seu que estudiava a la Universitat de València, es va quedar molt sorpresa perquè no pensava que el valencià tinguera eixe vocabulari tan ric. A partir d'eixe moment es va *enganxar* i va continuar per eixe camí [20 min.]. El primer llibre de poesia que va llegir sencer en valencià és d'un home de la Vall que viu a la Vilavella: [Josep Lluís Abad](#) [La Vall d'Uixó, 1959 -]. Li va parèixer que tenia un vocabulari preciós en contrast amb el llenguatge oral que ella coneixia i que trobava molt limitat. D'esta manera, i sobretot amb la lectura, va descobrir que no és així.

Parlem dels usos dels diferents registres de vocabulari i de la recuperació de paraules i expressions caigudes en desús. Ens explica que en una novel·la no es pot gastar el mateix vocabulari que en un poemari, perquè potser en ella resultaria cursi allò que en la poesia està admès. En qualsevol cas, es recuperen paraules i expressions amb el procés de promoció del valencià.

RELACIÓ AMB EL VALENCIÀ I EL CASTELLÀ

El rebre un ensenyament en castellà suposava que s'expressara millor en este idioma que en valencià. Així i tot, quan va començar a aprendre més expressions en valencià i a conèixer més alguns aspectes de la llengua, va comprendre que podia expressar-se en ella amb la mateixa riquesa que en castellà.

Aclareix també que mai no s'ha sentit discriminada per parlar una llengua ni l'altra, i lliga esta idea amb una anècdota: el seu primer destí com a funcionària va ser Figueres, on parlen un català molt tancat i molt ràpid. Quasi tots els seus companys eren d'allí i diu que tenien la deferència de dirigir-se a ella en castellà, tot i que ella insistia en que era

suficient que parlaren un català més lent. Insisteix que per part d'ells no hi havia cap tipus de discriminació cap a ella.

ELS JOCS FLORALS

El Jocs Florals han sigut un vehicle de promoció del valencià [25 min.]. Lola ens conta que fa molts anys va participar amb un poema que a hores d'ara veu gramaticalment... millorable. Explica que el sentit del poema encara li agrada, però que no havia estudiat mai el valencià. Considera que el fet que ara es publique el llibre guanyador també ha fet molt en este sentit de promoció de la llengua.

Ens conta una anècdota interessant per entendre el context literari dels anys 50-60: el primer any dels Jocs Florals de Nules, en 1953, va guanyar Anna Rebeca Mezquita. L'any anterior, Anna Rebeca havia guanyat també la Flor Natural dels Jocs Florals de València, que gestionava Lo Rat Penat, però a l'obrir la plica i veure que era un nom de dona li'l van retirar i li'l van donar al següent [a la Nulespèdia es va fer referència a esta anècdota en l'entrevista a [Rosa Abad](#), que és família de la poetessa].

Pensa que en la història dels Jocs Florals hi ha més homes que dones, possiblement perquè les dones abans hi participaven menys. Creu que ara ha augmentat la participació femenina, però així i tot pensa que en total hi haurà unes 4-5 dones guanyadores. Ella és ara mateix la dona que més Flors Naturals ha guanyat, però diu que això no significa necessàriament que siga la millor, sinó que n'hi ha moltes de molt bones que han decidit no presentar-se, i a més a més també hi ha una part de sort perquè només pot guanyar una persona i això no significa que la resta de treballs no tinguen qualitat. En qualsevol cas, considera que la seua obra és prou digna, i pensa que també ha tingut sort.

SOBRE LA POESIA DE LOLA: intimisme i experiències (pròpies o ficcionades)

Li preguntem sobre el qualificatiu de "poesia de l'experiència" que en ocasions hem vist aplicat a la seua obra i ens planteja una qüestió interessant: generalment quan un o una poeta escriu sobre experiències es pressuposa que es tracta d'experiències pròpies i no ha de ser així necessàriament [30 min.]. En comparació amb la novel·la, en què no es pensa automàticament que el que es conta són vivències de l'autora, pensa que en la poesia l'ús de la primera persona porta a qui llig a barrejar la vida de la poeta amb la seua obra.

Per a treballs com *Llums del port*, per exemple, ella va crear un personatge i després va fer el joc de posar-se en el seu paper. Els autors i autores, evidentment, posen un poc de sí mateixos en l'obra, però això per a Lola no implica que el text siga autobiogràfic ni molt menys.

Parlem de la modernitat del seu treball, de com tracta temes com l'estima o el desig, camps de gran actualitat. Ens explica que tampoc no es dedica únicament a les floretes i a les papallones i que per a ella és important que els temes tinguen actualitat. En eixos temes d'actualitat -ens diu- també es cola molta poesia que per a ella no té molt d'interés. No li dóna molta importància al tipus de rima o de vers que tinga un poema i considera que un poema de rima lliure pot conservar perfectament el sentit poètic. El que no li agrada, però, són els poemes que no tenen cap ni peus, és a dir, en els que no és possible seguir un fil i a mitjan poema el lector o lectora ja no sap ni què estava llegint. Eixe tipus de poesia no la commou i no li agrada. Malgrat això, matisa que no

significa que no hi haja gent a qui pugua interessar. Defèn la diversitat d'opinions i la seua validesa.

Li preguntem per la seua facilitat per a la rima i pel treball que en té darrere, també per la seua capacitat per estructurar els poemes, que ens ha interessat especialment. Ens conta una anècdota graciosa: sent encara una xiqueta d'escola va escriure un poema que hui recorda i que va ser dels seus primers. Tenia una frase semblant a esta: *Iba a coger lirios a la orilla de la ribera cerca del río*. Son pare la va llegir i li va dir que no estava malament, però li va preguntar si sabia què era una ribera. Ella pensava que era una extensió verda de terreny i no la *orilla*. Clar, pensant la ribera en el seu sentit comú i no en el que li donava Lola com a xiqueta, no tenia sentit que ningú agafara lliris a *la vora de la vora* del mar. Se'n riu perquè li va destrossar el poema. Amb esta anècdota vol explicar-nos que ella esta acostumada a rimar des de sempre.

Per a ella el rei de la poesia és el sonet. Ha treballat moltíssim amb ell i sempre li ha interessat.

Pensa que ara hi ha molta poesia poc interessant, no sap si perquè ja no és tan important buscar la rima. Així i tot defèn que també hi ha molts poetes molt bons. Com exemple ens parla de [Carilda Oliver](#) [Matanzas, 1922-2018], a la que valora molt. Era una poetessa cubana que va faltar este estiu. Ens parla dels seus sonets i de com tota la seua obra té una pinzellada eròtica molt subtil i molt elegant [35 min.]. Principalment va escriure sonets i té una gran contemporaneïtat. Pensa que no importa la generació de la què se siga sinó la forma de treballar.

ALLÒ QUOTIDIÀ

Xarrem sobre la presència d'allò quotidià en els seus poemes: versos sobre cafeteres i altres elements del dia a dia; també sobre un poema que ens ha agradat especialment en el que llava a Moka, la seua gata.

Ens conta que en el pròxim llibre, que encara no està publicat (el guanyador d'enguany del Premi Anna Rebeca), els 70 versos que es demanen li van vindre bé per fer 5 sonets que, en este cas, estan dedicats a la seua gata. Es pregunta entre risses per què Platero ha de tindre una obra dedicada a ell i la seua gata no. És un dels treballs dels que més satisfeta està. En este cas, els sonets estan enllaçats de manera que l'últim vers de cadascun és el primer del següent. També ha sigut el treball que més ha agradat al seu fill. Ens parla de Moka, la seua gran companya, que ja té 16 anys.

En este tractament de les coses quotidianes dins de la poesia hi ha també una manera de viure i de mirar en la que Lola es reconeix com a escriptora. Posa com exemple que el moment que més li agrada de la mar és quan ja se n'ha anat la gent i està un poc fosc. Ens explica que per a ella la mar és una gran inspiració i motivació, així com la pluja. Pensa que té els dos extrems, perquè també és molt pallassa i li agraden molt les bromes i demés. Quan està assolada, però, es desperta més la seua vessant poètica perquè no té por que ningú li diga que és una cursi i escriu el que li pareix.

ANOMENEU-ME DONA

Parlem del seu llibre *Anomeneu-me dona* i li preguntem si per a ella és un altre tipus de poesia més social. Ens explica que és un llibre feminista en el que fa una reafirmació de la condició femenina [40 min.]. En un dels poemes diu que, quan ja no estiga ací, no la

recorden pel que ha fet, si no saben qui és, sinó que li diguen simplement “dona” perquè eixa és la seua senya d’identitat.

A partir dels liris soterrats és el seu poemari més treballat perquè va ser el primer i va necessitar molta ajuda del diccionari. En eixe moment ella no tenia impressora i va concursar sense la menor esperança. Recorda que anava a la Fiscalia de Menors de vesprada, quan no treballaven, i imprimia en la impressora d’allí i després, perquè els seus companys no es trobaren els seus textos a l’ordinador ho esborrava tot. Resulta que quan li van notificar que havia guanyat li digueren que es posaria l’editorial en contacte amb ella perquè enviara el manuscrit i li enviarien les galerades: “les galerades” no sabia què eren, però a més no tenia manuscrit, ni una còpia perquè havia anat esborrant-ho tot. Finalment va demanar ajuda a un company que sabia molt d’informàtica i va trobar els arxius esborrats.

Hi ha gent que escriu directament a l’ordinador sense cap problema, però ella és de les que gasten paper i *boli*. Allí fa tots els esborranys i després ho passa a l’ordinador, però els seus materials de treball continuen sent eixos: el paper i la tinta. L’ordinador li pareix una eina molt necessària, però també la sent molt freda. Escriu més a gust a una tauleta o al sofà, en un lloc en què pugua fer-se la seua xicoteta bambolla.

REAFIRMACIÓ DE L’EDAT



A banda de la reafirmació com a dona, veiem als seus treballs una reafirmació com a persona major, tot i que no vella. Ens explica que treballa molt els records i que pensa que n’hi ha que no mereixen perdre’s. D’alguna manera deixa el testimoni d’estos records en els llibres. Ens explica que també hi ha gent que pensa que un home, tinga l’edat que tinga, pot escriure poemes amorosos, en canvi consideren que amb les dones és diferent, que arriba un moment en què ja

no poden fer-ho. Ella defèn que no és així. Li agrada la poesia amorosa i la poesia sensual. Escriu records i també sobre un present que no és el seu present, o d’un passat que no és el seu passat o que sí. Es a dir, que pensa que pot escriure sobre tot i ho reivindica com a dona també [45 min.]. La novel·la amb què va guanyat el Premi Manuel Vicent de novel·la curta està centrada en els anys de la postguerra i en tot allò que ella recorda sobre com estava la dona a nivell legislatiu: no tenia ni veu ni vot, havia d’estar baix el dictamen i l’autoritat del pare primer i del marit després, etc. Tot això està reflectit en esta novel·la, la primera i l’única publicada. Li va agradar recrear eixa època i donar testimoni de com es llaurava, dels dols que es feien: com es tintava la roba... Tot això com a fons de la novel·la, que no té res a veure, però li ha agradat posar-ho com a base. En la poesia també li agrada recrear coses que hui ja no tenen vigència.

Té un altre treball inèdit, guanyador del Premi Anna Rebeca, sobre els racons del poble que ella recordava. Parlava per exemple d’un abeurador que hi havia a l’eixida-entrada del poble, segons d’on es vinguera, a on paraven les cavalleries quan passaven. Com este, parla de molts altres racons que hui ja no existeixen, com la caserna que hi havia

de carabiners, i deixa constància d'estos llocs en els seus poemes. Algun dia farà una recopilació de tots els poemes inèdits i prepararà alguna cosa amb ells.

TREBALLS PER A XIQUETS

No hem aconseguit trobar els seus treballs per a xiquets i xiquetes, però ens ensenya un dels seus llibres que inclou contes i il·lustracions molt ben fetes per ella. Ha guanyat 3 premis amb contes d'este llibre que ens ensenya. Ens conta que els va traduir al valencià i els va presentar perquè li ho va proposar la seua filla. Ara mateix té 5 nets, en el moment d'escriure'l només en tenia 2 i tampoc no tenien edat de llegir-lo, però ho va escriure per a ells. Ens conta que va disfrutar molt escrivint-los i que va procurar que sempre tingueren una miqueta de *moraleja*, però sense que es notara massa. Ha intentat que inclogueren valors com l'amor als animals, a la natura... Les il·lustracions estan fetes en aquarel·la i després s'han digitalitzat. A sa casa ens mostra també alguns quadres seus que decoren les parets. Ara mateix sobretot pinta retrats en pastel perquè sol retratar xiquets i li sembla que queden més dolços amb esta tècnica [50 min.]. Entre risses ens diu que ella no s'ha avorrit mai i que no entenc que la gent ho faça.

POESIA A NULES II

Li preguntem sobre els espais per a la poesia i la pintura a Nules. Diu que ara sí que hi ha espais perquè les diferents regidories s'encarreguen de fomentar eixes aficions, d'organitzar cursos... Quan era ella joveneta, en canvi, eren més autodidactes i, per exemple el dibuix l'aprenien al batxillerat, en l'assignatura corresponent. Després continuava qui tenia interès, però ja no havia més cursos. Quan tenia 8 ó 10 anys feia tebeos, escrivia les històries i feia les il·lustracions...

Ens preguntem on encaixa la poesia dins del poble, tenint en compte que Nules és un poble que té moltes persones que escriuen poesia. Anomenem a [Isabel Gavaldá](#) [entrevistada també per a Nulespèdia], que també té multitud de poemes, alguns d'ells fins i tot en valencià.

Per a Lola, la ubicació d'estes aficions dins del poble depenen de la vida interior de cada persona. En el cas d'Isabel pensa que és d'una generació que possiblement no es parara a escriure poemes entre el seu treball de modista i encarregar-se de sa casa. Així i tot, pensa que quan a una persona li agrada una cosa troba el temps per treure-ho endavant. Creu que Isabel tindria una vida interior molt rica i potser escrivia les coses que no s'atreviria a dir a ningú. Ens diu també que de joveneta escrivia un diari que no li ensenyava a ningú, amb tot allò que no s'atrevia a dir. Entre risses ens diu que finalment el va trencar per por a què algú el llegira; sa mare, per exemple.

Per últim, li preguntem sobre com ha vist la seua família la seua faceta literària. Ens explica que els mostra els textos quan ja estan presentats als concursos, abans no. Aprofundeix més en un tema que s'havia anomenat abans: que va començar a escriure més seriosament quan els seus fills ja eren més o menys majors i eixe temps que abans els dedicava va començar a invertir-lo en sí mateixa. En eixe moment va dedicar més temps a fer eixes coses que sempre li havien agradat: llegir, escriure, pintar... I va començar a presentar-se a certàmens. Fins eixe moment només s'havia presentat una vegada als Jocs Florals amb aquell poema del que ens ha parlat i del que pensa que la gramàtica era millorable. Als seus fills els agrada que escriga. Per a la seua filla el seu millor treball és *Recuerdo Casablanca*. Per al seu fill, d'altra banda, el millor és *Algú a qui abraçar*, el poemari dedicat a la seua gata del que ha parlat abans [55 min.]. Com que

estos textos no estan publicats torna a comentar la possibilitat de fer alguna cosa amb ells perquè estiguen disponibles. Esperem que siga així i poder llegir-los prompte.

Acabem l'entrevista dient que hem estat molt a gust xarrant este ratet i Lola ens agraeix que li hagem dedicat este espai i li hagem donat l'oportunitat de dir certes coses que considera importants. Pensem que és un espai i un temps més que merescut i ens pareix que el plaer i l'agraïment hauria de ser més que res nostre. Parlar amb Lola és molt agradable i és un luxe que ens conte de primera mà la seua història i com viu la seua relació amb la poesia en general i amb l'art en general.



ALGÚ A QUI ABRAÇAR

Lola González Montolío

(Premi Anna Rebeca 2015)

1

Ja no en queden, de teules sinuoses
com les del temps dels teus avantpassats;
potser algunes en els vells teulats
on encara es deturen les aloses;

teules ocre de gepes rovelloses
sobre les quals, els teus ancestres gats
entonaven miols en orquestrats
galantejos felins i nits de noces.

Gats rodamóns, nascuts en llibertat,
tolerats per tothom i per ningú
acaronats ni protegits del fred;

res no sabien d'estima ni amistat
com les que et done jo i em dónes tu
quan prems contra el meu cos el teu cosset.

2

Quan prems contra el meu cos el teu cosset
negre com nit que cap lluna il.lumina,
revela el gest l'estimació felina
que front a estranys preserves en secret.

Em puges a la falda i, fent clotet,
t'hi arraulixes amb aires de regina
mentre observes el vol de la cortina
que topa amb l'horitzó de la paret.
A frec del gesmiler de densa aroma
et mous silent amb levitat de ploma,
com tramper a l'aguait per la terrassa,

simulant rastrejar un caragol,
mentre es desmaia en la barana el sol
quan l'alé postergat del dia passa.

3

Quan l'alé postergat del dia passa,
la nit, fosca com tu, pica a la porta
i emet la lluna una claror somorta
com la que enmig de cendres fa una brasa,

mentre per la façana de la casa
s'enfilen uns perfums de mar i d'horta.
Et cride i tu no em sents, mirant absorta
l'ondulant moviment de la ramassa

que la tardor comença ja a daurar
en els àlbers limítrofs del carrer.
-Què medites?...vine a filosofar

a aquesta falda que és el teu recer
i del son la milotxa deixa anar,
com una papallona de paper.

4

Com una papallona de paper
remorosa, el teu ronc compassat
s'enlaira amb to de feble intensitat:
murmuri d'abelles sota un cirerer

florit. Murmuri...brunzit d'abeller...
així és el teu ronc, com deia Serrat.
(Tindria el cantor potser també un gat?)
Qui habita el teu son?...jo hi voldria ser

i amb tu enraonar en clau de miol,
del llenguatge teu i el meu fer-ne un sol...
més tampoc no ens cal per a conversar,

que jo veig en tu i tu en mí endevines
remoreig de vent, veus de serpentine
com sons ocells planant per la llar.

5

Com sons ocells planant per la llar
és el clamoreig del mèu melindrós
cercant afalacs, en tant que el teu cos
m'ofereix el goig d'algú a qui abraçar.

Naden els meus dits entre ones del mar
d'un pelatge obscur, brillant i esponjós...
Ningú no et coneix, peluix joguinós,
quan diuen que els gats no són de fiar;

no han vist els teus ulls de reflex daurat
i esguard innocent, quan al meu costat
vens a dormir i et fas un cabdell,

que és la meua veu el teu toc de queda
i els meus dits raspall del teu cos de seda
que busca tangències amb la meua pell.

NOTA BIOGRÀFICA

Lola González Montolío, nascuda a Nules (Castelló) on va viure fins que es va traslladar a Castelló, ciutat en la qual va seguir exercint la seua professió com a funcionària de Justícia, i on viu actualment.

No fou fins el 2003 que va decidir participar en diversos certamens literaris, acreditant els premis obtinguts fins el dia de hui el reconeixement de la seua obra, publicada en més d'una dotzena de llibres..

Com ella sol dir “no sóc poeta de vocació tardana, sinó de manifestació madura d'eixa vocació, que va nàixer amb mi i de la qual sempre he estat conscient”.

Poesia

A partir dels lliris soterrats - Premi Ciutat de Vila-real 2003

Quan s'eixala un ocell - Premi Francesc Bru, de Canals 2005

La llavor del silenci - Premi Ciutat de Vila-real 2005

Gavella tardoral - Premi Antoni Matutano, Almassora 2006

Insomnis a l'alba - Flor Natural en els Jocs Florals de Nules 2007

Anomeneu-me dona - Flor Natural en els Jocs Florals de Nules 2008

Arran d'onades - Flor Natural Premi Ciutat de Castelló 2011

El que resta d'abril - Flor Natural en els Jocs Florals de Nules 2012

Llums del port - Flor Natural en els Jocs Florals de Nules 2014

Romiatges - Flor Natural en els Jocs Florals de Nules 2015

Recuerdo Casablanca - Premi Associació d' Escriptors Província de Castelló 2017

Narrativa

Hablando con nadie - Colecció de relats, 2014

Hasta que Olegaria nos separe - Premi Manuel Vicent, de La Vilavella, 2016

A banda d'altres premis que no inclouen publicació:

Premi Anna Rebeca en Jocs Florals de Nules en 13 ocasions, així como 4 premis de Conte infantil d'eixe mateix certamen.

Premi de poesia Dia de la dona 2005 (Moncofa)

Premi de Poesía “Mayores 2012” (Castellón)

Premi de Relat curt Dia de la dona 2016 (Nules)